

Rozkoš pod maskou

Scarlett Peckham

THREADNEEDLE STREET, LONDÝN

31. KVĚTEN 1753

„@ do pekla,“ ulevil si tiše Archer Stonewell, vévoda z Westmeadu, a chvíli zíral do setmělého prostoru své prázdné účtárny. Osamělá svíčka na stole v tu chvíli dohořela, jako by s ním chtěla soucítit. Bylo po půlnoci a nikdo nemohl vidět, jak dospělého muže znejistěl krátký vzkaz sotva dvacetileté dívky.

Tvé staromládenecké dny jsou pomalu sečteny, drahý bratře, psala Constance tak zdobným rukopisem, až přetékal z papíru. Ples uspořádáme na konci července a bude to senzace. Všechny dámy, které se na Westhaven dostaví, zatouží stát se novou vévodkyní. Užij si tedy svůj poslední měsíc života pochmurného starého mládence, protože jsem rozhodnutá Tě ještě letos na podzim oženit. (A přestaň se mračit, Archere – úplně vidím, jak ses zatváří!)

Děšť bušil do dělených tabulek jeho drahých oken a vhodně doplňoval děs, co Archerovi stáhl žaludek. Obvyčně si pobyt v prázdné účtárně uměl užít – kochal se třeba pohledem na police plné složek, dokládajících postup investic jeho rostoucího obchodního impéria, nebo na mapy, jež dělily zemi na tržní oblasti více nebo méně vhodné pro vytěžení. Tenhle dům byl takový jeho chrám zasvěcený bohům pořádku a téměř nic jiného ho nedokázalo podobně uklidnit.

Jenomže dnes v noci to nestačilo.

Už zase cítil, jak ho zahaluje stará mlha zoufalství.

Ihned si uvědomil, že je to absurdní. On sám si přece umanul, že zatne zuby a pořídí si dědice, jak se sluší a patří. On najal architekty, aby opravili a přestavěli zničené sály Westhavenu. To on prohlásil, že je čas z nich vymést staré duchy a nastěhovat tam novou manželku.

On to nařídil a zaplatil, nehledě na to, že by raději dál žil poklidným, nevzrušivým životem, kde by mu nic nepřipomínalo minulost.

O manželku a dítě vlastně stál ze všeho nejméně.

To stačí! Chopil se pera a učinil zadost své odpovědnosti k zaměstnancům, rodině i Koruně. Napsal sestře pár řádek, že děkuje za její úsilí a v rychlosti se podepsal. Pak na vzkaz rozpustil kousek červeného vosku a otiskl do něj pečeť s titulem, o nějž nestál, který však musel za každou cenu ochraňovat: *vévoda z Westmeadu*.

Potom si vzal kabát, uhasil oheň v krbu a sešel po ztemnělých schodech na ulici Threadneedle, kde na něj čekal kočí s kočárem.

„Domů, Vaše Milosti?“

Archer zaváhal.

Už tak dlouho byl přehnaně opatrný...

„Ještě jedna zastávka. Charlotte Street 23.“

Zavřel oči a cestou do čtvrti Mary-le-Bone se nechal kolébat rytmem pohybujiícího se kočáru. Už celé týdny to místo nenavštívil. V pánských klu-bech nebo kavárnách se přitom začalo posměšně spekulovat o existenci toho domu, o věcech, co se tam odehrávají, a především o lidech, kteří tento druh zábavy vyhledávají.

Archer musel chránit svoje nesčetné zájmy a věděl, že není vhodná doba, aby se nechal označit za devianta nebo něco podobného. Jsou ale noci, kdy se schopnost zůstat obezřetný vyčerpá a sejít z cesty je nutné.

Ať se propadne, jestli si to zároveň hezky neužije.

Onen měšťanský dům s nenápadnou terasou a fasádou ze světlých cihel působil jako vždy diskrétně. Černé dveře byly neoznačené a ulice požehnaně pustá.

Na zaklepání mu otevřela přísně vyhlížeující služebná. Vzala si klíč, co nosil na šňůrce kolem krku, a vedla ho do apartmá majitelky. Elena seděla u krbu v černých šatech, které už dobře znal. Na rozdíl od jiných žen její profese nosila strohá roucha a podobala se tak spíš jeptišce než kurtizáně.

Což vlastně odpovídalo jejímu zaměření, jež mělo blíž k trestům než k rozkoši.

„Paní Brearleyová, je tu host,“ oznámila služebná.

Archer nepromluvil a Eleně bylo jasné, že pokud se dostavil, nemá zájem o zdvořilostní konverzaci.

„Vyber si nástroje, svlékni se a čekej,“ nařídila tedy.

Služebná ho zavedla do místnosti bez oken, v podstatě prázdné až na klekátko a regál s policemi. Když odešla, zopakoval Archer rituál, který za deset let, co podnik navštěvoval, vypiloval k dokonalosti. Prošel kolem police s Eleniným náčiním – kožené dŕtky, devíticásá kočka a všemožná pouta – a jako vždy si vybral březové pruty uložené v nízké kádi s vodou, aby zůstaly zelené a pružné, a ještě elegantní pletený zlatý bič s ocásky. Nástroje položil na k tomu určenou sametovou podložku, svlékl se a pečlivě složené oblečení odložil hned vedle. Nechal si jen plátěnou košili. Pak si klekl čelem ke zdi a čekal.

Věděl, že Elena ho nechá čekat dlouho. Zkouška výdrže byl takový její dárek a patřila k věci.

Její kroky zaslechl na chodbě dřív, než vešla. „Buď zticha,“ vyštěkla, „nebo ti pusu ucpu roubíkem.“

Potom mu zavázala oči hrubou černou látkou tak těsně, až se mu zarývala do tváře. Páchla po bělidle.

„Neřekla jsem snad, že se máš svléct?“

Řekla, jenže trocha vzdoru dělala věc o něco zajímavější.

Popadla ho vzadu za límec košile, šklubla s ním a pak na krku ucítil chladný kov – krejčovské nůžky. Uslyšel cvaknutí a potom trhání jemné látky. Košile mu spadla z ramen na zem a s ní i tíha a napětí, jež ho dosud ovládaly.

Elena se mu dlouhou sukní otřela o stehna, když březové pruty svazovala do pevné otýpky. Archer se napružil také, když zaslechl, jak to hvízdlo, když s pruty cvičně máchla.

První rána ho šokovala, třebaže ji očekával a přišel si pro ni. Zapřel se dlaněmi o zem a nahrbil se, aby byl připravený na další.

Jeho mysl se rázem vyprázdnila.

Poprvé za mnoho dní se začal usmívat.

Zavřel oči, jaká to byla úleva, a konečně cítil, jak se v něm se vzrušením cosi probouzí.

GROVE VALE, WILTSHIRE

14. ČERVENCE 1753

Otvírání přepravních beden sice nepatřilo k činnostem vhodným pro dámu, Poppy Cavendishová však nevěřila, že by pro ni bylo výhodné, kdyby ji za dámu považovali.

Zasekla tesařské kladivo k poslednímu hřebíku a zabrala vší silou, jakou její šlachovité tělo bylo schopné. Na tuhle bednu – s nálepkami pana Alvy Carpentera z Ameriky, čekala už celé měsíce. Už to nechtěla odkládat.

Hřebík s uspokojivým lupnutím povolil a pak ucítila pach suchého listí a rašeliny. Zavřela oči a slastně se nadechla – to byla ta správná vůně země, půdy a nové příležitosti.

Uvnitř bedny našla tácky s kořeny a hlízami, vše dokonale zabalené, označené čísly, vztahujícími se k seznamu s názvy a nákresy dospělých rostlin. Dychtivě, ale opatrně je rozbalovala jednu po druhé, aby neponičila křehké, suché řízky, co k ní putovaly z takové dálky. Pak zadržela dech a sáhla na dno bedny.

Ano, tohle hledala. *Magnolia virginiana*. Konečně!

Řízky přežily vlhkost v bedně i divokou cestu přes oceán, pak nahoru po Temži a dolů po cestách až k ní do Wiltshiru. Bylo jich celkem osm – všechno pevné, silné větvičky se zaschlými voskovými listy. Mohla jen doufat, že nedorazily příliš pozdě.

Ještě před měsícem by neváhala, odstranila by spodní listy a šla řízky rychle vysadit do květináčů ve skleníku, kde by zakořenily. Tohle teď musí počkat. Obalila je tedy vlhkým hadrem a uložila na slunné místo. Momentálně měly přednost jiné starosti.

Pokoušela se zachránit si život, nebo spíš existenci.

Zadávala se k psacímu stolu, kde čekala od hlíny umazaná složka, v níž bylo položku za položkou vyčísleno, jak neskutečné sumy peněz by stála záchrana jejího zahradnictví a jak málo času na to zbývá.

Dva týdny: jen tolik jí osud přidělil. Všechny její sny teď závisely jenom na tom, co všechno dokáže přestěhovat na káře ty tři míle po venkovské cestě do prvního srpna.

Poppy si promnula oči. Ať počítala, jak počítala, součty nevycházely. Takový úkol totiž vyžadoval jednu ze dvou věcí: námezdní pomoc nebo hodně

financí. Ale i kdyby si peníze půjčila, lidi na dočasnou práci sháněla marně. Všichni shodně odpovídali, že nemohou, protože jsou zaměstnaní na opravě sídla Westhaven. Snad každý dělník a řemeslník z Grove Vale, nebo snad z celého Wiltshiru, se nechal najmout na práci pro vévodu z Westmeadu.

Jestli ale pomoc nesežene a zahradnictví včas nepřestěhuje, bude celá její budoucnost vydána na milost a nemilost... *Tak už dost!* nařídila si v duchu. Kdyby dál přemýšlela tímto způsobem, začala by vypočítávat jeden katastrofický scénář za druhým. Musí se soustředit a postupovat úkol za úkolem. Její jedinou možností je pracovat co nejrychleji.

„Poppy.“

Prudce se otočila. O dveře jejího obchůdku se opíral muž se širokými rameny tak ležérním způsobem, jako by obchod sám postavil.

„Tome!“ vyjekla a chytila se za srdce jako vyděšená stará dáma, jakou se jistě jednou stane. Tom Raridan se rozhodně uměl nepozorovaně připlížit. Dělal to už od časů, kdy byli ještě dětmi, ale vždycky znovu ji dokázal překvapit.

„Poppy,“ zamručel a přejel po ní až nepříjemně vtíravým pohledem. Vždycky byl velký, ale za ty dva roky, co žil ve městě, ještě o dost zmužněl. Vlasy mu bez wiltshirského slunce o něco ztmavly – už nebyly tak nápadně rudé jako v dětství, ale spíš kaštanové. Jen jeho úsměv se nezměnil, co se pamatovala. Zdál se však až moc důvěrný.

„Přišel jsem hned, jak jsem se to o strýčkovi dověděl,“ pokračoval. „Mělas mi napsat. Proč jsem se něco takového musel dovědět až z dopisu mé matky?“

A kruci. Měl pravdu. Potom co strýc nečekaně zemřel, však naprosto zpanikařila. V chaosu, jaký to vneslo do jejího života, nestihla všechny důležité úkony spojené s truchlením. Nerozeslala zprávy všem, kdo ho znali, nedodržela některé zvyklosti. Strýček měl navíc Toma rád a něco takového si nezasloužil.

„Moc se omlouvám, Tome. Měla jsem prostě moc práce. Dědic strýčka Charlese dorazí už za čtrnáct dní, aby Bantam Park převzal, takže mám co dělat, abych... abych se nějak zařídila do budoucna.“

„Už za dva týdny?“ Tom si dlouze hvízdal a rozhlédl se po policích s rostlinami, řízký, náčiním, květináči a pytli s osivem a rašelinou. „A co s tím vším budeš dělat?“

„Strýček mi nechal chatu v Greenwoods – to jediné z dědictví vyjmul. Chci tam zahradnictví přestěhovat.“

„Tohle všechno přestěhovat? Jak to hodláš udělat?“

Poppy si povzdychla. „Usilovnou prací.“

Tom zavrtěl hlavou. „To jsi celá ty. Naše Poppy vždycky usiluje o nemožné.“

Nato si povzdechla znovu. Měl sice pravdu, jeho nevhodné komentáře se jí ale nezamlouvaly.

Neříkal to pouze Tom. Byla už známá tím, že zkouší nemožné věci, a radost jí to nedělalo. Jenže jednoduchými cestami prostě nemohla dostat to, co chtěla. Svět nebyl nakloněný ambiciózním svobodným ženám a často se musela chovat neústupně nebo nepříjemně, aby v něm uspěla.

Jenže tenhle šílený nápad by si nevybrala ani ona sama. Strýček jí totiž celé roky ujišťoval, že jí svůj majetek odkáže. Při čtení poslední vůle však vyšlo najevo, že Bantham Park posledních deset let vůbec nevydělával.

Strýček žádný majetek *neměl*. Budoucnost, o níž snila, a její živobytí tak mělo připadnout vzdálenému bratranci, kterého nikdy nepotkala. A její strýček, ten drahý staroušek, kterého milovala a jemuž nade vše důvěřovala, nejspíš nenašel odvahu, aby jí to včas oznámil.

„Dneska je ale moc hezky na to, aby ses v téhle zatuchlé kůlně strachovala o rostliny,“ prohlásil Tom a znechuceně zalistoval v její složce. „Pojď se se mnou radši projít do zahrady.“

Zadívala se na fasciكل a na chvíličku zaváhala. Neměla na procházky čas. Tom ale uměl být dost protivný a bylo snazší mu vyhovět, počkat, až ho to přestane bavit a odejde, než se s ním dohadovat.

„Tak dobře. Ale půjdeme jenom do skleníku, než se setmí, musím ještě něco prořezat.“

Cesta z obchůdku do skleníku byla dosud zalitá letním sluncem. Zahrada obehnaná zdí hýřila kvetoucí vegetací. Na pozemcích za zdí se táhly sady ovocných stromů, exotických i běžných anglických. Slunce se odráželo od střechy menšího skleníku, kde Poppy pěstovala rychlené květiny. Stále nemohla uvěřit, že už za dva týdny o tohle všechno přijde.

„Co se v posledních měsících v Grove Vale vlastně událo? Zmeškal jsem něco?“ zeptal se Tom a přiblížil se k ní tak, že se paží otřel o její.

Poppy se odtáhla. „Renovace Westhavenu už je téměř dokončená. Měl by ses na to jejich sídlo zajet podívat. Hotový palác. Proдала jsem jim dokonce pár stromů.“

To Toma zaujalo. „Ty s vévodou asi moc obchodů neuděláš. Já bych měl něco, co by ho mohlo zaujmout víc. Dal bych nevím co, kdyby ses přimluvila,“ zamrkal na ni.

„Já jsem bohužel jednala jen s jejich hlavním zahradníkem. I ten byl pěkně nesmlouvavý. Radši si nepředstavuju, jaký bude sám vévoda, když má takového zahradníka.“

Poppy se zadívala na nebe. Odpoledne už pokročilo a měla by se co nejdřív vrátit k práci. „Bylo od tebe hezké, že ses zastavil, Tome,“ ozvala se s nadějí, že narážku pochopí. „Nemusel jsi, ale je to milé.“

„Poppy, k tobě já vždycky zajdu rád.“

Pokusila se ignorovat, co naznačoval, a cestou ke skleníku přidala do kroku. Jenomže pod vzrostlou jabloní se Tom zastavil a odvážně ji chytil za ruku.

„Dovol mi tuhle důvěrnost,“ zašeptal a vtiskl jí polibek na zápěstí.

Poppy se leknutím stáhl žaludek. No jistě, tohle byl pravý důvod, proč sem vážil cestu z Londýna – jinak by postačila kondolence poštou.

Teď když osaměla, uvěřil, že má nějakou naději.

„Tome, prosím...“ Vyprostila ruku z jeho sevření, ale on přistoupil ještě blíž.

„Ty víš, proč jsem přijel, že? Není žádné tajemství, že tě mám rád. Moje pozice v Londýně je jistá, mám dost, abych nám tam zajistil slušný život.“

Náhle klesl na kolena do trávy a jemně, vědoucně se pousmál. „Poppy, prokaž mi tu čest a staň se mojí ženou.“

Poppy si přála, aby zase co nejdřív vstal.

„To mi lichotí, ale ty přece nejlíp ze všech víš, že se vdávat nehodlám.“

Tom se na ni šibalsky zazubil. „To jen tak říkáš, aby si lidi nešuškali, že tě nikdo nechce. To už ale nemusíš dělat. Nechápeš to? Možná nejsi to, co by si většina mužů představovala, ale jsi to, co chci já. Všechny ty řeči o bláznivé staré panně tímhle ukončím.“

Poppy se napružila. „Tak to rozhodně neuděláš. Prosím tě...“

„Poppy, neblázni. Tady přece sama zůstat nemůžeš. Zapomeň na tohle křoví,“ dodal a mávl rukou k rostlinám, s nimiž se pipalala od raného mládí. „Koupím ti nové šaty. Najmu hezký byt a taky kuchařku a komornou. Za pár

let si našetřím i na koně. Možná dřív, jestli najdu lepší místo. Pojed' se mnou do Londýna jako moje žena...“

„Ne,“ odpověděla rázně, protože soucit s ním se s každou jeho další větou vytrácel. „A už vstaň, prosím.“

Tom protáhl obličej. Lesk z jeho pohledu zmizel, oči mu potemněly a Poppy odvrátila hlavu.

„Je mi to líto a jsem za tvoje přátelství skutečně vděčná, Tome, ale můj život je tady.“

Tom zrudl. „Přátelství? Tak tomu říkáš? Já bych to takhle nenazval. Nebo se snad důvěrně chováš ke všem svým přátelům?“

Poppy zavřela oči. Bylo to jen jednou, krátká chvilka kdysi v lese asi před pěti lety. Tom jí přišel pomoci se sběrem mechu, ona se zasmála něčemu, co řekl, a Tom ji náhle přitiskl zády ke stromu a políbil ji. A ona to na pár vteřin dovolila – pokud se za svolení počítá, že zamrzla na místě – než se zaskočeně odtáhla.

Nikdy později o tom nemluvili. Jenže od toho dne se na ni Tom díval, jako by o ní věděl víc než ona sama. Jako by na ni měl nějaký nárok.

A jelikož jí občas pomáhal v zahradnictví, posílal jí rostliny z Londýna a strýček si ho oblíbil, snažila se dál usmívat a předstírat, že to nevidí a že jí to není protivné.

Ve skutečnosti ji to k smrti obtěžovalo.

Zhluboka se nadechla a velmi vážně se na něj zadívala. „Tome, ty jsi vždycky byl můj přítel a doufám, že se to nezmění. Já se ale nechci vdát za tebe, ani nikoho jiného. Jestli jsi opravdu přijel jenom kvůli tomu, měl bys zase odejít.“

Tom na okamžik pootevřel pusku a zatvářil se užasle a ublíženě zároveň.

Poppy se přestala zlobit, protože zahlédla zraněného chlapce, kterým kdysi byl. Chudáček Tom. Rád se chlubil, ale nebyl o nic horší než jiní muži. K ní se choval vždy laskavě, i navzdory těm svým nesnesitelným předpokladům.

„Jsem si jistá, že si najdeš nějakou milou ženu. Někoho mnohem vhodnějšího, než jsem já.“

Oči měl náhle jako temné sklo – pohled psa před útokem. „Ty si ale jistě nepolepšíš, slečno Cavendishová. Na to se spolehni.“ Pak se otočil a krácel k východu. Přitom se hrbil, jako by si chtěl silným krkem a pažemi chránit poraněné srdce. Dívala se za ním, dokud ten pohled byla schopná snést.

Jak si mohl její chování tak mylně vyložit? On, který celé roky naslouchal, jak skvěle má plány do budoucna. Jak ho napadlo, že by se vzdala celoživotní práce – vášně, do níž vložila tolik úsilí a všechny své peníze – kvůli bytu s komornou v Londýně? To by radši odjela někam do Indie nebo si uřízla ruku, aby ji ta jeho londýnská kuchařka mohla servírovat k večeři.

To, co od života chtěla, rozhodně nebyl manžel. Spíš svoboda a nezávislost na mužích. Vždyť právě muži doteď řídili její osud: vše se odvíjelo od jejich prosperity nebo smrti, což znamenalo přechod z jedné krize do druhé. Snažila se jen nějak přežít, našetřit si a spustit obchod a muži ji svými polopravdami jenom bránili v rozletu. Už ji unavovalo, že je odkázána na jejich svolení, finance a laskavosti, chtěla být paní svého osudu. A ze zkušenosti už jedno věděla docela jistě – takovou moc žena rozhodně nezíská tím, že se provdá.

Opřela se zády o rozehrátou stěnu skleníku, dokud nezmizela husí kůže, která jí naskočila i navzdory slunečnému počasí. Tom měl v jedné věci pravdu. Teď byla skutečně na všechno sama. A v těžkém, sytém vzduchu skleníku to pocítila ještě výrazněji. Jestli si chce zajistit aspoň trochu nezávislosti, měla by v sobě najít co nejvíc té nepříjemné železné vůle, jakou u ní lidé neměli rádi.

Počkala, až se jí přestanou chvět ruce, a pak se pustila do prořezávání plumérií – jednu řadu za druhou, což byla činnost, co jí vždy pročistila hlavu. Při práci se zhluboka nadechovala vůně těch tropických květín. Zvedla se na špičkách, aby dosáhla na rostlinu na nejvyšší polici, a přitom si tiše pobrukovala.

„Slečna Cavendishová, jestli se nemýlím?“ ozval se za ní mužský hlas.

Poppy to vylekalo tak, že ztratila rovnováhu a přitom strhla z police rostlinu, k níž se natahovala.

Muž ihned přiskočil a v poslední chvíli zachytil květináč, co by jí jinak přistál na nose. Vykryl ránu ramenem a zároveň Poppy přirazil tělem na polici. Ucítila, jak jí na tváře a krk dopadly křehčí lístky a větvičky a pak v zátylku tlak kravaty toho muže.

To je ale děsný den! Copak nezvaných hostů v jejím zahradnictví už nebylo dost? Nestačila jedna nevítaná žádost o ruku? Další muž ji musí ohrožovat rostlinou?

Natočila hlavu ke straně, aby si toho otravu líp prohlédla. Právě vrátil květináč zpět na polici a pokoušel se vymotat knoflíky své vesty z kožených šňůr vzadu na jejích šatech.

Poppy se zarděla a pocítila nečekaný stud, že na sobě nemá nic lepšího než staré pracovní šaty.

Ten člověk, ať šlo o kohokoli, nebyl vysloveně pohledný. Měl zahnutý nos, jako by si ho v minulosti zlomil, tmavé oči a husté obočí. Jeho orlí profil, bezchybné oblečení, štíhlost a výška však Poppy téměř vyrazily dech. Kdyby se na ni nevrhl a nepřipravil ji o poslední zbytky klidu za tak nepřijemného dne, možná by se jí i líbil.

Přimhouřila oči. „Kdo jste, pane?“

„Archere!“ ozval se náhle od vchodu zastřený, kultivovaný hlas nějaké dívky. „Řekni, že dáma, kterou právě obtěžuješ, není naše slečna Cavendishová.“

Muž uvolnil poslední knoflík vesty, poodstoupil a s jízlivým úsměvem se k dívce otočil. „Těžko říct. Ještě jsme neměli možnost se seznámit.“

„Jsem skutečně slečna Cavendishová a nacházíte se v mém zahradnictví. Můžu vám nějak pomoci, nebo jste přišli jenom převrátit pár květináčů?“

Do skleníku vplula drobná dívka, velkoryse se zasmála, ale krinolínou jen těsně minula křehké výhonky Poppyiny mučenky.

„Omluvte nás, slečno. Můj bratr má podivné způsoby, pokud jde o seznamování. Jsem lady Constance Stonewellová a tento špatně vychovaný chlapek je vévoda z Westmeadu.“

Poppy potlačila hořký smích. Westmead, *no samozřejmě*. Když se vesmír spikne, přihraje vám jednu nepříjemnou zkoušku za druhou.

Vévoda se uklonil, přičemž mu z hustých lesklých vlasů spadlo pár okvětních lístků. „Neskonale se omlouvám, slečno, že jsem vás polekal, ale venku jsme nikoho nezastihli.“

„Je mi ctí, mylady, Vaše Milosti,“ odpověděla Poppy uctivě, ale ne příliš upřímně. „Čím jsem si vaši návštěvu zasloužila?“

„Nebude se vám to líbit,“ odpověděla lady Constance a škádlivě se přitom usmála, jako by s Poppy běžně žertovaly. „Ale vyrozuměla jsem, že jste se s mým zahradníkem Maxwellem nějak nedohodli...“

Maxwell. Poppy to jméno málem vyslovila nahlas a se sténáním. Ten člověk se jí už celé týdny snažil přesvědčit, aby přijala zakázku na výzdobu tanečního sálu na Westhavenu, jako by odmítal rozumět tomu, že není dekorátérka a nemá na to čas. Ke zmatku došlo proto, že před časem věnovala květinová aranžmá několika velkým usedlostem v kraji, protože doufala, že tím získá nové zákazníky pro odběr svých zajímavých exotických květin.

S tím ale přišla i nechtěná reputace, že se zabývá výzdobou společenských místností, což jí možná lichotilo, ale těžko kvůli tomu mohla prodat víc stromů, jak měla v plánu.

„Velmi vytrvalý člověk, ten pan Maxwell,“ zvolala Poppy. „Musím bohužel zopakovat...“

„Evidentně ne dost vytrvalý,“ přerušila ji Constance. „Velmi mě zklamalo, že u vás nepochodil, protože na plese, který pořádám, mi skutečně záleží, a slyšela jsem, že jste geniální. A tak jsem přišla prosit osobně. A když to nepostačí, uplatit vás z vydatných fondů mého bratra.“

Westmead, jak si Poppy všimla, se k nim mezitím obrátil zády, aby si prohlédl rostliny ve skleníku. Byla ráda, že skleník ještě nestrhli, protože na své zářivé, pestrobarevné exotické květiny mohla být skutečně hrdá. Tohle se nepodobalo běžné množirné s řadami nudných karafiátů nebo pomerančovníků, jaké se daly najít všude ve Wiltshiru.

„Jste velmi laskavá,“ odpověděla Poppy a dala se opět do stříhání, aby bylo jasné, že nemá času nazbyt, „a jen nerada opakuji, co jsem řekla panu Maxwellovi. Nemohu zakázku přijmout, protože mám jinou neodkladnou práci a navíc tohle není květinářství, ale zahradnictví.“

Westmead se na ni přes rameno zadíval a zachytil její pohled. „Ale jde přece taky o *byznys*, slečno Cavendishová, nebo ne?“

Věnovala mu strohý úsměv. Nelíbilo se jí, že se jí snaží poučovat.

„Správně, Vaše Milosti,“ pronesla uctivě, ale stejně odměřeně jako on. Její dědeček byl koneckonců vikomt a matka urozená dáma; uměla mluvit stejně jako oni, když se jí zachtělo. „Nemohu však želbohu přijímat nové zakázky, protože, jak se zdá, každý použitelný dělník z Wiltshire je právě zaměstnán na vašem panství.“

Lady Constance radostně tleskla, jako by šlo o dobrou zprávu. „Ale slečno Cavendishová! Jestli se jedná o tohle, velmi ráda vám nabídnu prostředky mého bratra. Jsem si jistá, že Jeho Milost vám se vším milerád pomůže.“

Poppy jim věnovala téměř sladký úsměv. „Jak laskavé. Jeho Milost může začít přesouváním květníků na tu vyšší polici.“ Ukázala na řadu sukulentů v těžkých květináčích.

Westmead se na ni usmál, stáhl si rukavice, popadl jeden z květináčů a umístil ho, kam ukázala.

Jeho sestra to nevzrušeně pozorovala, jako by v zahradnictví vypomáhal běžně. „Čtete londýnské noviny, slečno?“ zeptala se.

„Jenom zřídka,“ odpověděla Poppy a užívala si pohledu na to, jak si vévoda smetá hlínu z dokonale střižené vesty.

„Tak to asi nevíte, že údajně pořádám nehorázné večírky za nekřesťanské peníze,“ zvesela švitořila lady Constance, jako by se něčím takovým skutečně mohla chlubit. „Pověz jí to, Westmeade.“

„Ty nekřesťanské peníze rozhodně potvrzuji,“ řekl, mrkl na Poppy a zvedl další květináč.

„Do Westhavenu kromě členů rodiny už léta nikdo nevstročil, chtěla bych proto hosty něčím oslnit. Hodlám taneční sál proměnit v kouzelnou zahradu,“ pokračovala lady Constance. „V něco tak výjimečného, krásného a okázalého, že to každá dáma po mně bude chtít opakovat – zvlášť když o tom nechám napsat do všech novin ve městě...“

Odmlčela se a jiskření v jejích očích se změnilo v odhodlaný zápal. „Nejsem odborník, samozřejmě, ale soudím, že chytrá obchodnice by si nenechala ujít příležitost předvést své umění nejbohatším klientům v zemi a pokusila by se kvůli tomu přeorganizovat svůj rozvrh a odsunout předchozí závazky.“

Poppy se snažila ignorovat narážku, že třeba není dost chytrá. „Mé předchozí závazky, jak jste to nazvala, jsou bohužel mnohem důležitější než vaše nabídka. Takřikajíc k nezaplacení.“

Nato se k ní natočil Westmead a nadšeně se zubil. „Všechno má svoji cenu, slečno Cavendishová.“

„Váš zahradník už mi nabídl trojnásobek toho, co obvykle žádám.“

Vévoda se znovu usmál. „Nemluvil jsem o penězích.“

Lady Constance zvedla oči ke stropu. „Teď začne s jednou ze svých přednášek o obchodování.“

„Jen bych slečnu Cavendishovou upozornil, že rozumný investor ví, že peníze nejsou jedinou použitelnou měnou, často ani nemají největší hodnotu.“

„Možná pro *vévodu*,“ neodpustila si Poppy.

Westmead se uchechtl. „Tak tu teorii otestujeme. Řekla jste, že potřebujete nějaké schopné pracanty. Kolik byste jich požadovala?“

Poppy odložila lopatku a zkřížila ruce na prsou. Pak dvakrát navýšila nutný počet, aby spor vyhrála. „Dvanáct.“

„Ujednáno!“ zvolala Constance.

„Hm, ono vlastně nezáleží na tom, kolik lidí mi můžete poskytnout. Pokud bych měla vyzdobit váš salon, stejně bych nemohla být tady, abych na ně dohlédla.“

„Pokud byste k nim nedostala i pracovní dozor,“ opáčila hned lady Constance. „Westmead má k dispozici neskutečné množství takových lidí a někoho vám sem pošle.“

Poppy vzdychla. „Myslím, že mi nerozumíme. Práce, která mě čeká, musí být dokončena do čtrnácti dnů, a znamená stěhování několika akrů rostlin a zboží o tři míle dál po neupravené cestě.“

Westmead povytáhl obočí. „Teď se ale vymlouváte, slečno, místo abyste využila příležitosti. Zkušený vyjednávač by instinktivně poznal, kdy má začít přitahovat šroubek.“

Zubil se a Poppy pochopila, že se tím vysloveně baví.

Utřela si ruce do zástěry. Už se přece rozhodla, že bude mít železnou páteř. Jestli pan vévoda stojí o ostré vyjednávání, má ho mít.

„Tak dobrá. Tady jsou moje požadavky: Patnáct mužů, zkušený dohled a uhrazení výdajů za stěhování zahradnictví na určené místo do třináctého července. Za můj čas a služby dostanu nadto honorář ve výši šesti set liber – předem.“

Byla to nehorázná suma a Poppy doufala, že je hned odradí. Žádný rozumný člověk by jí nedal ani polovinu.

„Velmi dobře, slečno Cavendishová,“ klidně odpověděla lady Constance.

Westmead povytáhl obočí. „No ano, slečno, řekl bych, že se učíte rychle.“

Poppy nasadila výraz ženy, která o žádné poučování nestojí.

„A je tu ještě jedna věc. Jeden můj přítel má zájem promluvit si s panem vévodou ohledně jakési investice. Dovolíte mi, abych vám ho představila.“

„Přítel?“ ozval se Westmead.

„Bratr ho velmi rád pozná a přijme,“ rychle se do hovoru vložila Constance. „Že je to tak, Vaše Milosti?“

„Velmi rád,“ protáhl Archer.

„Skvěle,“ rozzářila se Constance, protože konečně dosáhla všeho, co si přála. „Zítřka ráno pro vás nechám poslat kočár, slečno Cavendishová.“

Natáhla ruku v rukavičce a Poppy nezbylo než potřást si s ní.

Přeložila Soňa Tobiášová